

[Robert Mikkelsen.]

derjylland, har svært ved at overkomme at faa Sagerne frem saa hurtigt, som de bør frem. Der er blevet nævnt et Tilfælde, fra Tønder tror jeg det var, hvor en enkelt Politimand ligger med 800 Sager, som han naturligvis slet ikke paa en rimelig Tid kan overkomme at naa igennem.

Den normale Minimumsstraf efter Landsforræderiloven er jo fire Aar, og kun i Undtagelsestilfælde kan man komme længere ned. Det er derfor umiddelbart indlysende, som ogsaa Udvalgets ærede Ordfører fremhævede, at der ikke kan være ret mange af de med Føje sigtede, som allerede nu har siddet inde i længere Tid, end deres Dom vil komme til at lyde paa, og det er derfor klart, at der efter det foreliggende Forslag ikke kan finde noget større Antal Løsladelser Sted. Saa meget mere paakrævet er det, at den højtærede Justitsminister nu maa gribe de foreliggende Vanskeligheder an paa en anden Maade. Pladsvanskeligheder kan, som alle i hvert Fald i Udvalget har været enige om, ikke klares ved Løsladelser. Der maa skaffes mere Plads, og der maa indføres et langt hurtigere Tempo ved disse Sagers Behandling. Efter min Opfattelse kan der skaffes Plads, og opstaar der her Problemer, kan jeg ligesom Udvalgets ærede Ordfører tilsige mit Partis Støtte til, at der skaffes Hjemmel til Fremskaffelse af fornøden Plads.

Det er rigtigt, at der for Tiden ikke er Overflod paa kvalificerede Jurister til at overtage Hvervet som Anklager og Dommer i disse Sager, og det er vel ogsaa rigtigt, at der kan mangle Folk i Politiet, men det er ikke rigtigt, at det paa nogen Maade skulde være umuligt eller saa overordentlig vanskeligt at finde egnede Jurister til at beklæde de forskellige Stillinger. En Tilstand som den, der efter det oplyste bestaar i Sønderjylland, kan naturligvis ikke fortsættes, og yderligere Aflastning maa og skal tilvejebringes. Vi kan, som det tidligere er sagt, ikke være med til at løslade farlige Forbrydere blot med den Motivering, at der ikke er Plads til dem. Den Udvej er ikke farbar. Nu da Forholdene er slaaet fast gennem den Formulering, Lovforslaget har faaet, og hvor Retningslinierne for fremtidige Løsladelser altsaa skulde ligge nogenlunde fast, er det den aktive, positive Overvindelse af Vanskelighederne, man maa indstille sig paa, og det vil jeg anbefale den højtærede Justitsminister at gøre.

Hjermind: Dette Lovforslag har været undergivet meget langvarige Udvalgsdrøftelser. Naar mit Parti ønsker at medvirke til denne Ændring i Retsplejelovstillægget af 1. Juni 1945, er det først og fremmest ud fra den Betragtning, at det er utvivlsomt, der i Øjeblikket sidder Personer fængslet efter Straffelovstillægget, hvis Forseelser er saa ringe, at de har været underkastet en Frihedsberøvelse, der vilde svare til den Straf, man kan skønne, de til sin Tid vil faa. Jeg kan godt forstaa, at Medlemmer af dette Ting vil sige baade til den højtærede Justitsminister og til det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen, at dette vel egentlig ikke stemmer helt med, hvad der i Maj 1945 var Forudsætningen for Straffelovstillæggets Vedtagelse her i Tinget. Mindstestrafpen er nemlig efter Straffelovstillæggets § 3, som man vil erindre; 4 Aar, den kan under formildende Omstændigheder gaa ned til 1 Aar og, hvis Strafnedsættelsesgrunde foreligger, til 30 Dage. Jeg erindrer i alt Fald, at mit Partis Ordfører dengang, Højesteretsagfører Henning Hasle, forudseende og klogt advarede mod den høje Minimumsstraf, og naar denne Straffegrænse ikke blev sat lavere, var Grunden jo den, at man, særlig den daværende Justitsminister, det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen, saa stærkt gav Udtryk for, at det kun var de virkelig grove Forbrydere, der skulde tiltales efter denne Lov. Jeg tør vel have Lov til at sige, at Udviklingen har givet de Røster Ret, der var betænkelige ved 4 Aars Grænsen som Minimum. Naar man derefter under Drøftelsen af dette Forslag til Ændringer i Retsplejelovstillægget faar oplyst, som det vist har været omtalt i Dagspressen, at der skulde være fængslet i Øjeblikket 1 500—2 000, der kunde løslades, saafremt man vilde løslade de Folk, som efter Anklagemyndighedens Skøn staar til 1 Aar, maa man vel have Lov til at sige, at Anklagemyndigheden har administreret Loven noget anderledes, end Rigsdagen forventede efter den daværende Justitsministers Udtalelse. Der foregaar imidlertid Overvejelser om en Revision, og jeg maa i denne Forbindelse tilraade, at man sætter Minimumsstraffen ned, saaledes at der kommer mere Overensstemmelse og Klarhed i disse Ting.

Det foreliggende Forslag giver Mulighed for Løsladelse af Personer, der har siddet fængslet, hvor der ikke er Fængslingsgrund i Medfør af Retsplejelovens § 780, 1ste Stykke, Nr. 2, litra a—d, og Fængslingen fortsat skønnes at ville medføre en længere Frihedsberøvelse end den, der kan